

herhjemme, men det ærede Medlem har samtidig bevist, at for saa vidt man ikke følger med i andre Lande paa Organisationens Omraade, og for saa vidt man i dette eller hint Fag ikke har nogenlunde passende Beskyttelse, nytter det ikke, at man har organiseret sig herhjemme, saa kommer man ude fra og sender Varer ind, der ere tilvebragte af de stoffels Menneſter, som baade ere hulojede og blegtinde. Det forekommer mig ikke, man kan se bort fra dette, og vi kunne ikke gaa ud fra, at det lykkes Arbejderne paa en Gang i alle Lande at skabe lige stærke Organisationer, det gør det paa ingen Maade; saavel af Beskyttelsens Benner, som af Frihandelen, lægges der os Besværigheder i Vejen, hver Gang vi ville tilkæmpe os nogen Fordel, lige meget om det er i England, Tyskland eller her. Naar der er gjort gældende, at det er kommet saa vidt med danske Landarbejdere, som det er jagt af det ærede Medlem for Odder (Veth-Espensen), at de i stor Udstrækning udvandre for at faa højere Løn paa andre Steder, tror jeg ikke rigtigt derpaa. I det mindste havde jeg forleden Dag Lejlighed til at erfare, at en Arbejder fra Sverige var inde paa vort Kontor og spurgte, om det var rigtigt, at der var averteret efter 200 Arbejdere til Aarhus. Det vil altsaa sige, at det, som Arbejderne have opnaaetovre i Aarhus, skulde slaas ned ved Indførelse af fremmed Arbejdskraft, og det er lige meget, om det er her i Danmark eller andre Steder, saa benytter man den Fremgangsmaade at indføre fremmed Arbejdskraft, for saa vidt man mener at kunne opnaa noget derved. Man gør mig nu opmærksom paa, at der skulde være rejst 50 Mand fra Sverige, som vare villige til at tage til Aarhus, men da de bleve gjorte bekendte med Forholdene, tog de tilbage; men det er, fordi Organisationen i Sverige i de senere Aar ogsaa er gaaet frem. Jeg vil slutte med at sige, at det ærede Medlem hævdede, at han ikke var Socialdemokrat, han var Frikonkurrencemand; men man har ikke Ret til at betragte det ærede Medlem for andet end, hvad han har givet sig ud for. Det er det, det ærede Medlem har gjort, og derfor har jeg sagt: Socialdemokratiet som saadant ser hverken i Frihandelen eller Beskyttelsen noget nærværdigt Gode eller Onde, men naar man kan faa Stattetolden paa Konsumartikler nedsat, vil man i det mindste foreløbig kunne fordele Stattebyrden paa en mere retfærdig Maade; om det under det bestaaende privatkapitalistiske System vil blive ved, er meget tvivlsomt. Det ærede Medlem lod til, at han var en absolut Modstander af al privat Beskatningsret.

Saa til en vis Grad er det ærede Medlem det. Det ærede Medlem er det jo næmmlig ikke ifølge Frikonkurrencens Princip. Hvis det ærede Medlem konsekvent vilde gennemføre sin Modstand mod al privat Beskatningsret, var han Socialdemokrat, thi det er det, vi ere. Den private Beskatningsret her i Landet, som tynger Arbejderne mest, er Privatkapitalismens Ret til at tage en vis Kvotabel af Arbejdsindtægten. Jeg sender ingen anden Værdistaber end Arbejdet, og da det ærede Medlem holder med mig i, at den Forøgelse af Værdier, der finder Sted paa enkelte Hænder, kun kan komme fra Arbejderne, saa er det indlysende, at naar man konsekvent vil gennemføre det at være en ivrig Modstander — en fræs Modstander, tror jeg, det ærede Medlem betegnede sig — af al privat Beskatningsret, saa maa man ende i at være Socialdemokrat. Hermed skal jeg slutte de Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at gøre i Anledning af de fra forskellige Sider fremsatte Udtalelser.

Formanden (Sofus Høgskro): Det ærede Medlem for Sorø Amts 3dje Valgkreds (Røedt) har Ordet for en kort Bemærkning.

Røedt: Det, vi her have drøftet, har været Toldspørgsmaalet, og jeg har erklæret mig som en Modstander af al privat Beskatningsret ad Toldvejen, idet jeg har fundet det rigtigt, at de Forbrugs-Statter, vi bleve enige om at opkræve, skulle gaa i Statskassen og ikke i private Folks Sommer. Med Hensyn til Forholdene i Tyskland i Konfektionsbranchen tror jeg, det ærede Medlem er gaaet glip af det centrale i min Fremstilling. Den gik ud paa, at man der havde den usleste, laveste Arbejds løn i Forbindelse med en meget høj Toldbeskyttelse for Konfektion. Altsaa, Beskyttelsen havde ikke hjulpet Arbejderen til højere Løn. Samtidig har jeg henvist til Toldkommissionens Betænkning, hvor Fabrikanter i den danske Konfektions-Branchen erklære: „Vi kunne ikke konkurrere med Udlandet, fordi Tolden paa Raastofferne, uldent og halvuldent Klæde, Bomulds Skjortetøj, Værrød o. lign. Varer, som høre til Fabrikationen, er meget for høj. Jeg mener derfor, at den sundeste Vej til at hjælpe vore danske Konfektionister, er at nedsætte Tolden paa deres Raastoffer. Gør man det, blive de mere konkurrence-dygtige end nu og sættes i Stand til at give deres Arbejdere en bedre Løn, naar disse forstaa gennem Organisationen paa en fornuftig Maade at fremtvinge den.